

Don Michal Rua
Blahoslavený

Všechno dělal na půl s Donem Boskem
6. června 1837 - 6.dubna.1910. Svátek slavíme 29. října.

V letě by don Rua, první nástupce Dona Boska oslavil 50 let od své první mše, „Zlaté mše“. Salesiáni připravovali veliké oslavy.Bolettino Salesiano připravil „Profil Dona Rui“ ve třech pokračováních, které by byly publikované v březnové, aprílovém a květnovém čísle. Kvůli přesnosti byl článek prohlídnut samotným Donem Ruov.Když to Rua dočetl, s úsměvem řekl: „Bojím se prohlásit, že je to pravda...řekl s úsměvem“.

16. února se u Dona Rui projevila velice těžká nemoc. První dva články byly publikované v březnu a dubnu. 6. dubna však Don Rua umírá. Třetí část „Profilu“ byla hluboce propracovaná a publikovaná až v červnu. V rychlém náčrt profilu Dona Rui budu sledovat to, co bylo publikované na těchto dvanácti starých stránkách. Revize Dona Rui zaručuje, že i podrobnosti jsou přesné (paměť však vždycky může dělat žerty) a všemu dá neoddiskutovatelnou autoritu.

První setkání s Donem Boskem

V první polovině devatenáctého století na severu Turína, nedaleko od luk na Valdoku povstala osamělá továrna na Zbraně. Tam se 9. června 1837 narodil syn Michal rodičům Janě a Janovi. Měl něco víc než sedm let když jednou na krku svého spolužáka zářivou kravatu.

- Kde jsi koupil?
- Vyhrál jsem ji v loterii v Oratoři.
- Co je to Oratoř?
- Je to Oratoř Dona Boska u Útulku.

Následující neděli Michal běží do Útulku (Charitativní dílo Markýzi Barolo) a vidí mnoho chlapců si hrát a kousku volného prostoru kolem mladého kněze. Ten kněz se také k němu přiblížil, položil mu ruku na hlavu a řekl mu několik milých slov, které „zasahují srdce“.Byla to léta putující Oratoře, z nemocnice ke mlýnům, ke hřbitovu a zase na louku. Turíňané se pozorovali kněze kolem kterého byl tak hrozný rámus a pokyvovali hlavami. Jednou se ředitel závodu na výrobu zbraní zeptal Michala:

- Také ty chodíš do Oratoře?
- Někdy.
- Ubohý Don Bosko...Nevíš to? Zbláznil se....

Půlka ruky. Co se tím chce říct?

V té době začal Michal chodit do základní obecné školy, kterou vedli Školští bratři u Porta Palazzo.don Bosko tam velice často chodil zpovídat, kázat a také vyučovat katechismus. Kluci sotva ho viděli tak se kolem něho seběhli. Michal se nerad tlačil s ostatními, ale zdaleka se usmíval na Dona Boska a cítil se plný radosti, když se na něho díval a tak se usmíval také on. Michal byl v 9. letech (už neměl otce) připuštěn ke svatému přijímání. Jevil se jako zbožný, vážný a inteligentní hoch a tak Bratří doufali, že by se jednou stal jedním z nich. Když Michal šel do školy anebo se vracel tak potkával Dona Boska. Utíkal k němu s radostí, políbil mu ruku (tehdy se to tak kněžím dělalo) a ptal se ho:

- Dáte mi obrázek?

Don Bosko jakoby to neslyšel, vložil mu s úsměvem svojí kněžskou čepici na hlavu a kladl mu levou ruku do dlaně a pravou ukazoval, jakoby si uříznul půlku:

- Vezmi si Michalku – říkal mu – vezmi si.

Michal zůstal zmatený. Zavřel tu ruku a říkal si:

- Co tím chtěl říct?

Černý oděv Castelnuovo

Na konci základní školy se ho don Bosko zeptal:

- Líbilo by se ti stát se knězem?
- Velice.
- Připrav se tedy ke studiu latiny.

Zapsal ho tedy do soukromé školy profesora Bonzanino na tři roky a to do nižšího gymnázia. Potom chodil do školy Dona Mateo Picco – vyššího gymnázia. Michal dál bydlel s maminkou a bratřími. Jenom každý večer a v neděli chodil do Oratoře. Neděli ho Don Bosko posílal pomáhat klerikovi Ascanio Savio (první klerik který rostl na Valdoku) v Oratoři svatého Alojze u Porta Nuova.

V září roku 1852 poslal Don Bosko Michala k Domu Caffasovi (veliký duchovní rádce Turína) proto, aby se s ním poradil o svém povolání. Ten mu poradil, aby se knězem stal. Michal tedy 22. září zanechal domov a definitivně vstoupil do Oratoře. Měl tehdy 15. let. O den později s Donem Boskem, maminkou Markétou a 26 spolužáky odešli pěšky do Becchi v Castelnuovo. Šli tam strávit několik dnů prázdnin a Michal tam měl být oblečený do kleriky. Tam opravdu o svátku Panny Marie Růžencové byl Michal oblečený do kleriky a tento obřad provedl Don Cinzano, farář z Castelnuova. Během oběda řekl pán farář Donu Boskovi: „Když jsi byl ještě klerikem, tak jsi mi řekl: budu mít kleriky, kněze, mladé studenty a mladé dělníky, hudební skupiny a nádherný kostel. Já jsem ti odpověděl, že jsi blázen. Nyní naopak vidím, že jsi věděl, co říkáš“.

Spolu se setkali s papežem

Když se vrátili do Oratoře, zeptal se Michal Dona Boska:

- Pamatujete si na naše první setkání, když jsem chodil do školy ke Školským bratřím? Prosil jsem Vás o obrázek a Vy jste mi udělal znamení, které naznačovalo, že mi chcete dat půlku ruky. Co jste tím mi chtěl říci?
- Teď bys to měl pochopit – řekl mu don Bosko – Chtěl jsem říci, že všechno budeme dělat na půl.

V roce 1858 cestuje Don Bosko porve do Říma poprosit papeže o radu ohledně založení Salesiánské Společnosti. Ten kdo ho doprovázel, byl Michal Rua. 18. prosince roku 1858 se oficiálně rodí „Salesiánská Kongregace. Spirituálem je zvolen jáhen Michal Rua. 29. června roku 1860 je Michal Rua vysvěcen na kněze. Následující den bez zbytečných oslav sloužil mši a asistoval mu Don Bosko. Veliká slavnost se konala následující neděli o svátku Panny Marie Sněžné. Don Rua poděkoval všem a prosil je o modlitbu za něho, aby mohl žít dobře jako kněz.

Kopírovat Dona Boska

„Od jeho kněžského svěcení až po den kdy po smrti Dona Boska přijal nejvyšší vedení Salesiánské Společnosti, uplynulo 28 let. Byla to léta skryté práce, ale velice rozsáhlé, stálé a podivuhodné. Zároveň to bylo i neustálé studium ducha, myšlének a příkladu Dona Boska“.(S)

V roce 1863 se otvírá první ústav mimo Turín: „malý seminář v Mirabello Monefratto“. Don Bosko tam posílá jako řiditele mladičkého Michala (měl 26 let). Proto, aby neztratil odvahu, posílá mu tam jako dva vzácné pomocníky, které ho doprovázejí. Prvním pomocníkem je jeho vzácná matka Jana, která už sedm let je v Oratoři namísto matky Dona Boska, matky Markéty. Byla sice pokročilého věku, ale silná, ale rozvázná, podivuhodně trpělivá, pro syna byla ocenitelnou pomocí.

Druhým pomocníkem (který se stane malým pokladem všech Salesiánů) je několik rad, které napsal on sám. V prvních rádcích mu říká: „I když nemohu být po tvém boku, považuji za vhodné napsat ti několik rad, které ti mohou posloužit jako norma ve tvém jednání“. Zlatým jádrem jsou tato slova Dona Boska, ve kterých je shrnutá salesiánská výchovná metoda: „Snaž se, abys byl milován než abys byl obáván“. V příkazování a v napravování vždycky ukaž, že ti jde o dobro a ne o tvůj rozmar. Všechno toleruj, když se jedná o to, aby se zabránilo hříchu. Každou svoji snah směřuj k dobru duší těch, kteří ti byli svěřeni.(.....). Nakolik jen můžeš, prožij co nejvíce času při rekreaci mezi mladými lidmi. Láska a zdvořilost ať charakteristikou řiditele“.

„Don Rua neodejde bez mého dovolení“

V říjnu roku 1865 umírá don Alasonati, první prefekt Oratoře. Don Bosko zavolá k sobě Dona Ruu. Konstrukce baziliky Panny Marie Pomocnice je v plném proudu a toto pohlcuje ohromné sumy. Vedle Dona Boska je někdo kdo umí všechno vyřešit s klidem a zastoupit Dona Boska když se musí vzdálit, aby hledal peníze pro stavbu kostela. Ruovi lze svěřit starost o 350 malých řemeslníků, dělníků kteří pracují na stavbě kostela, publikaci Katolického čtení (12 tisíc čtenářů), větší část korespondence se Salesiány mimo Turín, dobrodince, přátelé Salesiánské díla. Přemíra práce způsobila vyčerpání organismu. 29. července 1868 upadne Rua doslova do náruče přítele v braně Oratoře. Přenesli ho světnice, přišel lékař a ten pochopil, že situace je vážná: jednalo se o

zánět pobřišnice v pokročilém stádiu a o operaci se v takovém případě nikdo ani nepokoušel. Don Bosko tam nebyl. Vrátil se pozdě večer. Chlapci se kolem něho seběhli a řekli mu, že stav Dona Rui je velice vážný, jeden kněz už přinesl oleje, aby mu udělil svátost nemocných. Ke všemu údivu Don Bosko začal podivně žertovat: Nejdříve se navečeřím. Don Rua neodejde bez mého dovolení. Potom sestoupil do jídelny. Když don Bosko vstoupil do místnosti, kde ležel Don Rua, uslyšel mezi hlasy: „Udělte mi svátost nemocných a dejte mi své požehnání, cítím, že umírám“. Don Bosko absolutně klidný řekl: „Bud' dobré myslí. Neodejdes bez mého dovolení. Nevíš, kolik ještě toho musíš udělat“. Tři týdny na to byl Don Rua uzdravený a začal znovu pracovat. Don Bosko ho velice obdivoval, že vícekrát řekl: „Kdyby mi Bůh řekl: „Představ si mladého člověka, který by byl ozdoben všemi ctnostmi a co největšími schopnostmi které by sis přál, žádej mě a já mu je dám, já nevím, co bych si ještě měl přát u Dona Rui“.

Dvě ruce žehnají spolu

Je 8. prosince roku 1885, zdraví Dona Boska se rychle zhoršuje. Don Bosko jmenuje svého generálního vikáře: „Od toho okamžiku – sděluje Don Bosko Salesiánům – on bude plně vyřizovat moje záležitosti a řídit Zbožnou Salesiánskou Společnost. Všechno co mohu dělat já, bude moci dělat také on s plnou mocí“. V noci z 30 na 31. ledna 1888 Don Bosko umírá. Kolem něho se shromažďují Salesiáni k modlitbě. Don Rua se nakloní k uchu umírajícího a říká mu: „Dejte nám naposledy své požehnání. Budu vám vést ruku a vyslovím formuli. Vy vzbud'te úmysl“. Zvedne tedy ochrnutlou ruku dona Boska a svolává ochranu Panny Marie Pomocnice na přítomné Salesiány i na ty co jsou roztraceni po různých částí světa.

Budu pokračovat v díle Dona Boska

O tři týdny po smrti Dona Boska je Don Rua přijat papežem Lvem XIII. který mu řekl slova, na které kladl důraz: „Vy jste nástupcem Dona Boska. Byla to syntéza díla, které měl rozvíjet. Svůj program načrtl v několika slovech: „Budu pokračovat v díle Dona Boska, zvláště ve prospěch chudých a opuštěných mladých lidí a ve prospěch misii“. Také řeči nikdy nepoužije slova. „Já Vám říkám, já Vám radím“, ale „Don Bosko nás učil, Don Bosko chtěl, Don Bosko říkával“.

Po 22. let umožnil ještě život Dona Boska s jeho velikým srdcem, bez falšování, bez nejistot. Oratoře se obohatili o tělocvičny a řetězec sociální pomoci. Odborné školy měly teoreticko-praktické vyučovací programy, které byly na úrovni požadavků doby. Don Rua chtěl, aby vedle škol byly ubytovací zařízení pro přespolní žáky tisíce a tisíce chudých emigrantů vidělo, že vedle nich se objevují synové Dona Boska. V té době byli lidé nakažení malomocenstvím naprosto opuštěni. Vedle nich se tedy začaly objevovat salesiáni a Dcery Panny Marie Pomocnice. Počet Salesiánských děl vzrostl z 64 na 341. Počet misijních děl se ztrojnásobil. Don Rua od roku 1890 rozvinul činnost kterou Don Bosko začínal ke konci svého života a to je cestovat po Itálii a do ciziny proto, aby se přiblížil a povzbudil Salesiány, aby žebral o peníze pro salesiánská díla. V roce 1890 projel Španělskem, Francií, Belgií a Holandskem. V roce 1895 vykonal pouť do Palestiny. V roce 1899 to byla zase Francie, Španělsko, Portugalsko a Alžírsko. V roce 1900 to byla Sicílie a tunisko. V roce 1904 to bylo Polsko, Švýcarsko a Belgie. V roce 1906 to byla Anglie, Francie, portugalsko a malta. V roce 1908 podnikl poslední cestu do Rakouska, Turecka, Palestiny, Egypta. Na těchto cestách vždycky používal ve vlacích třídu, která byla vyhrazená chudým, nakazil se infekcí, která ho pomalu dovedla do hrobu a které vážnost se ukázala v prvních měsících roku 1910.

Poslední místo mu vždycky stačilo

Don Rua měl velikou víru. „Jeho postava – napsal o něm Don Mazzei – zůstane v mnoha očích jako znamení něčeho neviditelného“. Don Rua velice miloval všechny syny Dona Boska. Jednou napsal: „Všechny dny, všechny okamžiky zasvěcuji Vám. Modlím se za Vás, myslím na Vás, pracuji pro Vás, jako pracuje matka pro své děti. Jednou věc od Vás žádám: staňte se všichni svatými, velkými svatým“. Jeho charakteristikou zůstane chudoba. Prosil o moc, ale pro sebe neprosil nikdy nic. Poslední místo, poslední oblečení, poslední chléb mu vždycky stačili. 29. října 1972 ho papež prohlásil za blahoslaveného. Také ve slávě se měl dělit na půl s Donem Boskem.

Blahořečen papežem Pavlem VI. 29. 10. 1972